

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ขณะจิตจะเคลื่อนจากร่าง

(สมทบทุนสร้างสถานีวิฑูหนึ่งแสนบาทค่ะ) จะไปไหนหลวงตาทุ่มลงเพื่อชาติทั้งหมดนั้นแหละ ไม่ได้ติดเลยกับตัวเอง ออกเพื่อชาติทั้งนั้น มีมากมีน้อยมาเท่าไรออกหมดๆ ตลอด นี่เสียสมหมาย ร้อยเอ็ด ก็มา นี่เอาเลยเหมาใหญ่เลย ร้อยเอ็ดนี้จะครบไปหมด เต็มยศเสียโรงสี ถ้าไม่เต็มยศไม่ได้เสียศักดิ์ศรีของเสีย ต้องรักษาศักดิ์ศรีเสียเอาไว้ เพราะฉะนั้นวิฑูจึงร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มเปี่ยมเลยเชียว เมื่อเร็วๆ นี้เราก็คงไปดูวิฑูที่กำลังขึ้นนี่ก็จะเปิดแล้วนะ ไม่ใช่เล่นๆ นะ แล้วเป็นของเจ้าของหมดเลย ไม่เอามาจากที่ไหน ค่าไฟ ค่าน้ำ ค่าอะไรทุกอย่างทุกอย่างเอาในโรงสีเลยเชียว ค่าไฟก็อยู่ในโรงสี อะไรอยู่ในโรงสี ขึ้นวิฑูเลย มันต้องอย่างนั้นซิ

ผู้มั่งผู้มีก็เท่ากับผู้มีความร่มเย็น สาดกระจายไปหาผู้รุ่มร้อนทั้งหลายให้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุขบ้าง อย่างนั้นละ เรียกว่ามีสมบัติเงินทอง เจ้าของเป็นคนใจบุญ กระจายออกไปเป็นประโยชน์แก่โลก สมบัติเงินทองข้าวของมาหากับคนใจคับแคบตีบตันยิ่งร้อนนะ คือมีแต่จะเอา ผู้ที่มีจิตใจคับแคบตีบตันนี้ มีแต่จะเอาละมาก ผู้มีจิตใจกว้างขวาง ได้มาออกๆ กระจายไปหมดเป็นประโยชน์

เมื่อคืนเราพูดถึงเรื่องความตาย ก็มาเข้าถึงจุดคือเราเองให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง คราวนั้นมันจะไปละ ถ่าย ๒๕ หน อาเจียน ๒ หน อาเจียนครั้งสุดท้ายนี้ละไม่ใช่อาเจียนธรรมดา คนหมดกำลังแล้ว ถ่ายถึง ๒๕ หนแล้ว อาเจียนครั้งสุดท้ายนี้ นุ่นฝาส้วมอยู่โนนเศษอาหารมันอาเจียนนี้พุ่งติดนู่นเลยๆ มันรุนแรงมาก อยู่ที่หนองผือ กลับมาจำพรรษาที่หนองผือ พ่อแม่ครูจารย์มันมรณภาพไปแล้ว พระแตกกระจัดกระจายหนีหมดเลย จะกลายเป็นวัดร้าง

ที่แรกเราลงจากวัดดอยธรรมเจดีย์ มาที่บึงใส่อำเภอวาริชภูมิ เพราะถ้านั้นเคยอยู่แล้ว ตั้งหน้าจะไปจำพรรษาที่ถ้าอะไรล้มชื้อแล้วแหละ เราเคยไปพักไปอยู่แล้วเห็นว่าเหมาะสม ออกจากวัดดอยธรรมเจดีย์ ลงจากนั้นเราก็บึงถึงโน้น เราไปอยู่ได้ไม่กี่วัน เพราะจวนพรรษาแล้วเราจะไปจำพรรษาที่นั่น ตกใจเรียบร้อยแล้ว ไปกับท่านเพ็งนี่แหละ ก่อนที่จะไปก็เปิดให้มันชัดเสียว่า ลงจากวัดดอยธรรมเจดีย์มาวัดสุทธาวาส ท่านเพ็งก็ติดตามมาด้วย เพ็งท่านเคยติดตามผมมานานแสนนาน แล้วคำพูดเช่นนี้ท่านเคยได้ฟังไหม ฟัง จะพูดให้ฟัง เราก้เล่าเรื่องฟ้าดินถล่มอยู่วัดดอยธรรมเจดีย์ บอกตรงๆ เลย ตื่นเช้าลงจากวัดดอยธรรมเจดีย์ เล่าเรื่องฟ้าดินถล่มให้ฟัง โอ้ย ท่านตื่นตื่น บ้าตัวนั้นก็ดี โอ๊ะ ไม่

เคยได้ยิน ไม่เคยได้ยินก็ฟังเอาเสีย ท่านเคยติดตามผมมาก็ปีก็เดือน คำนี้ผมเคยได้พูดใหม่ ก็พูดถึงฟ้าดินถล่มบนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ให้ฟัง

นั่นละออกจากนั้นก็จะไปจำพรรษาที่วาริชภูมิ เตรียมพร้อมแล้ว ไปเพ็ง ไปจำพรรษาที่ถ้ำโน้น บอก ไปด้วยกันสององค์ตั้งหน้าจะไปจำ หาคความสงบสงัดสบาย พออยู่ได้สองสามวันเท่านั้น โยมก็อยู่แถวนั้นแหละแกเคยไปหนองผือเสมอ และแกทราบที่เราไปอยู่ที่นั่นแกเลยขึ้นไป ไปเล่าสภาพบ้านหนองผือให้ฟัง สะดุดใจก็เลยเที่ยว ไม่พูดสักคำเลย แกมาเล่าเรื่องสภาพหนองผือ แต่ก่อนพระนี่เต็มวัดเต็มวา ประชาชนก็เหมือนกันเวลานี้เหมือนวัดร้าง บ้านก็เหมือนบ้านร้าง เพราะพระเณรไม่มีเลย ยังเหลืออยู่หลงตาสองสามองค์ โอ๊ย น่าสงสาร แกก็เล่าตามสบาย แกไม่ได้คิดว่าเราคิดยังไง สะดุดก็เท่านั้นละนะ

เราเห็นบุญเห็นคุณของพี่น้องชาวหนองผือเรา ๗๐ หลังคาเรือนพระไปบิณฑบาตที่ไหนไม่มีตลาดลาดเลา เขาหาอยู่หากินด้วยปลีแข้งของเขามาเลี้ยงพระ จำนวนเท่าไรเขาลี้ยงได้หมด ที่นี้เวลาพ่อแม่ครูจารย์มรณภาพแล้วพระแตกหนีหมดไม่มีเหลือ มันเป็นไปได้หรืออย่างนี้เราว่า ตัดสินใจก็เลยไม่พูดสักคำกับโยมที่แกเล่าให้ฟัง แกไม่รู้ที่เราคิดยังไงนะ แกเล่าแล้วแกก็กลับ เราไม่พูดสักคำเลย มันเข้าในนี้หมดแล้ว พอตื่นเข้ามาฉันจ้งหันเสร็จแล้ว ไปเพ็ง เตรียมตัว จะเตรียมตัวไปไหนอีก จะไปหนองผือ จะไปจำพรรษาที่นั่น อ้าว ก็ว่าจะมาจำพรรษาที่นี้ ทางนี้ไม่มีน้ำหน้กเท่าหนองผือ เป็นเรื่องของเราโดยเฉพาะที่จะมานี้ หนองผือนี่เรื่องบุญเรื่องคุณครอบฟ้าแดนดิน ต้องขึ้นไปโน้นละ

พอมาถึงหนองผือขึ้น ๘ คำ ๑๕ คำก็วันเพ็ญเข้าพรรษา พอเราไปนั้นตั้งแต่วัน ๘ คำถึง ๑๔-๑๕ คำ พระหลังไหลเข้าไป ปีนั้นจำพรรษาตั้ง ๒๗-๒๘ องค์ มันก็คล้ายคลึงกันกับพ่อแม่ครูจารย์อยู่ อุณหนาฝาคั่ง ที่นี้ก็มาถึงจุดนี้ละ ไปฉันทายเขา มันถ่ายเสีย ๒๕ หน อาเจียน ๒ หน อาเจียนหนหลังนี้มันหมดกำลังแล้วนะ มันอาเจียนจะมีกำลังมาจากไหน เศษอาหารพุ่งติดฝาส้วมนุ่นนะมันรุนแรง จากนั้นก็ยุบยอบเข้ามาเลยทันที ความรู้ทั้งหมด ฟังให้ดีนะ

นี่ละความมีสติตั้งดูความเคลื่อนไหวของสังขารร่างกาย และกิริยาของจิตเคลื่อนไหวรับกันยังไงบ้าง พออาเจียนครั้งที่สองเสร็จลงไปแล้ว ที่นี้ความรู้นี้หดตัวเข้ามาหดเข้ามาตรงกลาง ทางนี้ขึ้นพร้อมกันเลย ความรู้สึกทั้งหมดหดเข้ามาปั๊บ ทางนี้ขึ้น ทุกส่วนเข้าในจุดกลางนี้หมดเลย ร่างกายหมดความหมาย ทุกขเวทนาแสนสาหัสดับหมดเลย นั่นมันจะไปนะ คือพอร่างกายหมดความหมาย ทุกขเวทนาทั้งหมดก็หมดความหมายไปตามๆ กัน ทุกข์ไม่มีเลยในขั้นนี้ เจ็บหมด จิตหดเข้ามาแล้วมาเหลือแต่ความรู้อันเดียว ความรู้เข้ามาอยู่ในจุดอันเดียว ความรู้ที่ชานไปหมด

ก็ถามเจ้าของ หือ จะไปเดี๋ยวนี้เชียวหรือ เอ้า ไปก็ไป จิตจับเข้าไปตรงนั้นอีกทีหนึ่ง นี่เป็นสมมุตินะ อาการของจิตที่จับในขณะนั้นจะไป พอกำหนดจิตปั๊บเข้าไป ไม่นานนะ คือ มันหมดหมดแล้ว ทุกขเวทนาดับหมด ร่างกายหมดความหมาย ทุกขเวทนาแสนสาหัสดับสนิทหมด นี่ละคนเราเวลาจะไปจริง ๆ ถ้ามีสติแล้ว ทุกขเวทนาแสนสาหัสนี้จะดับลงในเวลานั้นหมดก่อนจิตจะเคลื่อนย้ายนะ อันนี้มันดับหมดแล้ว ถ้าภาษาเราก็กเรียกว่าเตรียมจะไป เรียกว่า ๙๙% เปอร์เซนต์หนึ่งก็เหลือแต่จะดีดออก จะไปเดี๋ยวนี้เชียวหรือ เอ้า ไปก็ไป กำหนดจิตปั๊บเข้าอีกทีหนึ่ง

แทนที่จะไป พอกำหนดจิตปั๊บเข้าไปนี้ ไม่นานนักความรู้สึกนี้คลี่คลายออกขึ้น ข้างบน ความรู้ข้านขึ้นข้างบนและลงข้างล่างพร้อมกันหมดเลย พอพร้อมกันหมดความรู้สึก รับทราบในประสาทส่วนต่างๆ ออกไปแล้ว ทุกขเวทนาจึงเริ่มเกิดขึ้นมาตามเดิม กระแสของจิตออกรับกันไปหมด เรียกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ร่างกายมีความหมายขึ้นมา ทุกข์เกิดขึ้นมา หือ ไม่ไปหรือ ไม่ไปก็อยู่ชี่ เลยอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้ นี่ละแบบตายไม่หวั่นไม่ไหวดูเอาชี่ ไม่หวั่นไหวเลย ไม่มีคำว่าหวั่นว่าไหว เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นความจริงทั้งหมด

เรื่องมันจะไปจะอยู่อะไรนี้เป็นอาการ เป็นสมมุติทั้งนั้น จิตดู จะไปเดี๋ยวนี้เชียวหรือ ทุกขเวทนาดับหมด คนเราถ้ามีสติตั้งแล้ว ขณะที่จิตจะเคลื่อนย้ายจากร่างนี้ ทุกขเวทนาจะต้องดับหมด ออกเลย แต่นี่มันไม่มี ทั้งเนื้อทั้งตัวตกเตียงตกอะไรไป เพราะไม่มีสติ อันนี้ก็มีก็บอกว่ามี นี่นำธรรมมาสอนพี่น้องทั้งหลายได้โกหกไหมพิจารณาชี่ บอกจนถึงระยะจิตจะออก ไม่ออก กำหนดปั๊บเข้าไปตรงนั้น พลังของสมมุติที่มีขึ้นจากจิตกระจายออกไป ความรู้ ออก ทุกสิ่งทุกอย่างร่างกายก็มีความหมาย ทุกขเวทนาจึงเริ่มมีขึ้น หือ ไม่ไปหรือ ไม่ไปก็อยู่ชี่ ก็เท่านั้นเองไม่เห็นมีอะไร นี่ละดูความตายดูให้มันชัดเจนอย่างนี้

จิตนี้ไม่ได้ตายนะ ร่างกายทั้งหมดหมดความหมายทุกอย่าง เข้าไปอยู่ที่จิต ที่นี้จิตคอยแต่จะดีดออก นี่ ๙๙ อยู่ พอร้อยก็ดีด หือ จะไปเดี๋ยวนี้เชียวหรือ กำหนดปั๊บนี้เลย ข้านออกไปลดลงมา เลยไม่ตาย นี่ละจิตนี้ไม่ได้ตายนะ ดูให้ชัดเจน ดูให้รอบตัวเองแล้ว จิตนี้เมื่อได้ชำระซักฟอกทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเองแล้ว ไม่ได้หวั่นไหวกับอะไรเลย หือ จะไปก็ไป จะอยู่ก็อยู่ เพราะธรรมชาตินั้นไม่มีคำว่าอยู่ว่าไปแล้ว เหล่านี้มีอาการความเคลื่อนไหว ธรรมชาตินั้นไม่เคลื่อนไหว เป็นอย่างนั้นละ การอบรมจิตให้มันรู้กันอย่างชัดเจน

เพราะฉะนั้นจึงบอกว่าเราไม่ได้ตายยากนะ เราบอกรตรงๆ นี่ละผลแห่งการปฏิบัติธรรมจากพุทธศาสนาของเรา คือการปฏิบัติธรรม ให้รู้ให้เห็นตามนี้แล้วจะไม่หวั่น จะไม่มีอะไรแปลกต่างกันเลย หือ จะไปก็ไป แน่ จะอยู่ก็อยู่ เท่านั้น จิตนี้ไม่มีเคลื่อนจากตัวเอง คือหลักความเป็นจริงบริสุทธิ์สุดส่วนแล้ว ไม่มีอะไรที่จะต้องดีดตัวเอง อะไรจะไหวก็ไหวไป จะแตกก็แตกไป ธรรมชาตินี้ไม่ไหวไม่แตก รู้อย่างชัดเจน นี่ละการปฏิบัติธรรม

เรานำธรรมมาสอนพี่น้องทั้งหลายเวลานี้ เราเอาธรรมอันนี้เองมาสอน เราไม่ได้นำธรรมหลอกๆ ลวงๆ มาสอนโลกนะ จะสอนแบบใดก็ตาม ไม่ว่าหนักเบาเล็กน้อย ไม่ว่านิมนวลอ่อนหวาน ไพเราะเพราะพริ้งหรือเด็ดขาดเฉียบขาดขนาดไหน เป็นธรรมล้วนๆ ทั้งนั้น ไม่มีกิเลสแฝงออกมาแม้เม็ดหินเม็ดทราย เพราะหัวใจไม่มีกิเลสพูดให้มันชัดเจนเสีย กิเลสไม่มี แสดงออกมาทำไฉนมีแต่พลังของธรรมๆ จะดูต่ำกว่ากล่าวเด็ดแผ่ร้อนขนาดไหน เป็นพลังของธรรมทั้งนั้น ไม่ได้เป็นพลังของกิเลส

ถ้าเรื่องกิเลส ลงแสดงอาการนั้นแล้วกัณฑ์กันแหลกเป็นเก้าเป็นถ่าน พลังของธรรมยิ่งชุ่มยิ่งเย็น หนูนออกไปเท่าไรยิ่งชุ่มยิ่งเย็น นั่นละพลังของธรรม ใจเป็นธรรมเสียอย่างเดียวเท่านั้นเป็นไปหมด กิริยาอาการการพูดการจาหนักเบาเล็กน้อย ดูต่ำกว่ากล่าวหรือเทศน์กระโชกกระชากแตกตันอะไรก็ตาม เป็นกิริยาของธรรมที่แสดงออกมาเหมือนฟ้าฝนตก ทั้งฟ้าร้องทั้งฝนตก ทั้งลูกเห็บลงมาพร้อมๆ กันให้แผ่นดินนี้ชุ่มเย็นไปหมด อันนี้ก็เหมือนกันอำนาจของธรรมที่ออกจากใจก็แบบเดียวกันกับฝนตก ทั้งฝนทั้งลูกเห็บ ทั้งฟ้าร้องฟ้าผ่า เสียงดังลั่นไปหมด อันนี้พลังของธรรมออกดังลั่นไปเหมือนกัน คำดูคำต่ำว่ากล่าว เหมือนฟ้าร้องฟ้าผ่า แต่ฝนตกมามันเย็น พลังของธรรมที่ออกไปนี้เย็นอย่างนั้นละ

เราไม่ได้สงสัยอะไรที่นำธรรมมาสอนโลก แล้วยิ่งจวนจะตายเท่าไรก็ยิ่งเน้นหนักเข้าไป ใครจะมาว่าโอ้อวดว่าอะไรเราไม่สนใจกับสิ่งเหล่านี้ มีแต่บุตรแต่คูศคคอยเหยียบคอยย่ำกัน เรื่องของโลกเป็นอย่างนั้น เรื่องของธรรมไม่มี มีแต่เรื่องจะพยุ่งเท่านั้น ที่จะมาหาเหยียบย่ำอย่างนี้ไม่มีเรื่องธรรม นี่เราพูดออกมาจากหัวใจของเราที่ปฏิบัติได้มากน้อยเพียงไร แล้วก็มาสอนโลกให้ได้ประพฤติปฏิบัติ พอมีร่องรอยแห่งธรรมติดหัวใจแล้ว ก็จะมีร่องรอยแห่งความสุขความสงบเย็นใจติดตามเข้ามาในหัวใจเรา จะได้เย็นสบายบ้าง

ไปที่ไหนมีแต่ความร้อนร้อนเต็มแผ่นดินแผ่นดินหญ้า โอ๊ย มันน่าทุเรศนะ เราพูดจริงๆ อิดหนาระอาใจ วันไหนตื่นขึ้นมาได้ยินแต่เรื่องสกปรกโสภณ เรื่องฆ่าเรื่องฟัน เรื่องตฉินินทา กัดกันอยู่ทุกแห่งทุกหนเหมือนหมา จิตใจที่สะอาดดูสิ่งเหล่านี้มันเหมือนดูหมากัดกัน เอ้าฟังให้ชัดเจน จิตอันนี้ไม่ได้เหมือนโลกทั้งหลายที่เป็นกันอยู่ ทั้งกัดทั้งฉีก ตฉินินทาแล้วสำคัญว่าตัวนั้นดีอยู่ตลอด จะเลวขนาดไหนก็สำคัญว่าตนดีตลอด กิเลสไม่ว่าชั่วแหละต้องว่าดี ชั่วขนาดไหนก็ให้ว่าดีๆ อยู่ตลอด แต่ธรรมดูมันดูไม่ได้ซิ นี่ละถึงน่าทุเรศนะ

ตื่นมาวันไหนได้ยินตั้งแต่เรื่องสกปรกโสภณ จนได้พูดออกมาว่าขี้เกียจล้างหู หูสกปรกทั้งวัน ฟังแต่เรื่องสกปรก ใจจริงๆ สะอาดเต็มที่แล้วสกปรกที่ไหน นี่ละใจที่สะอาดกับเรื่องสกปรกมันเข้ากันไม่ได้ ต้องล้างหูล้างใจเถอะ เหล่านี้ที่เราพูดเล่นเผลอ เราสอนท่านทั้งหลายสอนเล่นๆ เผลอ เราสอนออกมาจากใจที่บริสุทธิ์สว่างงามจ้าเลย ครอบโลกธาตุไปหมด เพราะฉะนั้นใครจะมาว่าอะไรๆ มันก็เหมือนหมาเห่าฟ้า หมาเห่าฟ้าว้อกๆ

ฟ้าอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ หมาเห่าธรรมชาติที่บริสุทธิ์ก็เหมือนกัน เห่าเท่าไรก็เห่าว้อกๆ อยู่อย่างนั้น ให้มันเห่าไป เท่านั้นเอง

ถ้าสนุกพูดก็ทำให้สูเห่าไป กูซี้เกียจฟัง ว่าเท่านั้นเอง มันเข้ากันได้ยังไง ก็อันหนึ่งเป็นสมมุติมีแต่ความสกปรกเต็มโลกเต็มสงสาร อันหนึ่งเป็นวิมุตติ เข้ากันได้ยังไง มันก็เหมือนหมาเห่าฟ้า มีแต่ว้อกๆ แวกๆ อย่างที่เขาพูดหลวงตาบว้อย่างนั้นอย่างนี้ ให้เขาว่าไป ให้สูยกโคตรสูมาว่าก็ได้ถ้าสูมีโคตร ถ้ากูมีโคตร โคตรกูอยากฟังก็ฟัง ไม่อยากฟังก็แล้วแต่โคตรของกูแหละ เข้าใจไหม นี่ละเขาว่าหลวงตาบวูปุตุกระโชกกระชากกระแทกแตกตัน กระแทกแตกตันอะไรเราก็พูดตามอรรถตามธรรม ภาษาธรรมเป็นอย่างนี้ ออกมาจากพลังของธรรมที่มาพูดนี่นะ ไม่ได้ออกมาจากกิเลสตัณหา พอจะทำความสกปรกกระทบกระเทือนใครให้เดือดร้อน ไม่มี เหล่านี้เป็นภาษาธรรมทั้งนั้น

เห็นพี่น้องทั้งหลายเข้ามาสนใจในอรรถในธรรมเราก็พลอยดีใจ บ้านเมืองเราจะมี ความสงบบ้างนะ ถ้าไม่มีธรรมในใจ โลกไหนก็โลกเถอะว่างั้นเลย อย่าเอามาอวดธรรม ไม่มีทาง จมทั้งนั้นแหละถ้าใครอวดธรรม อวดดีต่อธรรม ถ้ายอมรับธรรมคนนั้นจะเย็น คนนั้นจะสูงขึ้น ถ้าใครอวดธรรมคนนั้นจะต่ำลงโดยลำดับลำดับละ คำว่าธรรมนี้สูงขนาดไหน ถึงขนาดพระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาแล้ว ทั้งที่ปรารถนาจะเป็นศาสตาสอนโลก ปรารถนาพุทธภูมิ ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า

สร้างพระบารมีมา ๑๖ อสงไขยบ้าง ๘ อสงไขยบ้าง ๔ อสงไขยบ้าง กว่าจะได้มาเป็นพระพุทธเจ้า พอมาเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว อย่างพระพุทธเจ้าของเรา นี่ พอดีตรัสรู้ผางขึ้นมา นี่ ท้อพระทัยเลย มองดูเรียกว่าจนจะมองไม่ได้ มองดูโลกที่พระองค์เคยเกิดแก่เจ็บตายมาใน โลกอันนี้แหละ แต่ก่อนท่านก็อยู่ได้ แต่พอจิตผางขึ้นมา มองดูแล้วสภาพของตัวเองและ โลกทั่วๆ ไปมันดูไม่ได้เลย แล้วการจะสอนโลก สอนไปที่ไหนมีแต่มีตบอดจะว่าไง คำเหมือนถ่านไฟที่ไม่มีไฟ คำป้ออย่างนั้น แล้วจะสอนไปหาอะไร ท้อพระทัย พอได้ตรัสรู้จริง ๆ แล้วก็บรรณาชิตที่ได้ตรัสรู้และสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันเข้ากันไม่ได้ เราตัวเท่าหนูมันก็เป็น พุตุตรงๆ อย่างนี้ละ อ่อนใจเหมือนกัน

พูดจะให้เป็นคนดีคนดี ยังกลายเป็นคนชั่วช้าลามก ยังมาเป็นข้าศึกศัตรูต่อ อรรถต่อธรรมคือคำสอนนี้ไปอีก มันไม่ได้รับเอาไปปฏิบัตินะ มันเอาตั้งแต่บุตรแต่คูตเข้ามา โปะอะไรมันก็โปะตัวเองนั่นแหละ ให้ถูกธรรมไม่มี มีแต่โปะตัวเองทำลายตัวเอง ให้พากันพินิจพิจารณา ให้ดูตัวเอง สังเกตตัวเอง ความเคลื่อนไหวคือจิตเป็นมหาเหตุอยู่ที่นั่น ท่านจึงสอนให้ภาวนา ให้เข้าไปดูที่จิต จิตนั้นเป็นตัวมหาเหตุ ส่วนมากมีแต่ กิเลสสร้างมหาเหตุขึ้นมาตลอด เพราะธรรมไม่มีกำลัง ไม่รู้ไม่เห็น ที่นี้เวลาสร้างธรรมขึ้นมาๆ มันก็รับกัน

ดีชั่วเมื่อมีสองแล้วมันก็เป็นคู่แข่งกันได้ เมื่อดีขึ้นมาแล้วก็เห็นชั่วชัดเจนๆ ดีมากเท่าไรยิ่งเห็นชั่วมากลงไปโดยลำดับลำดับ จากนั้นก็ติดจากชั่วไปหาดีหมดเลย นั่น พวกกันจำเอานะ วันนี้พูดเท่านั้นละ พอสมควร วันนี้พูดให้สบายๆ สบายลมสบายปากสบายธรรมบ้างเถอะ วันไหนมีแต่ความสกปรกกรูกร้าง กระทบกระเทือนทางโน้นมาทางนี้มา วันนี้มีแต่ธรรมล้วนๆ สอนท่านทั้งหลายให้นำไปปฏิบัติ เออละพอ มีอะไรอีกล่ะ

ผู้กำกับ สำนักงานพุทธศาสนาแห่งชาติมีหนังสือไปถึง ณ.หนูแก้ว เขาก็นำไปลงเป็นการแก้ต่างตามที่เขาว่า

หลวงตา ฟัง มันจะดีจะชั่วคอยฟัง หูจะเตรียมล้างหรือจะเตรียมเสริมกันยังงี้ เอ้าว่าไป

ผู้กำกับ แกลงการณ์สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ
เรื่อง มติมหาเถรสมาคม ครั้งที่ 20/2547

ตามที่ ณ. หนูแก้ว เขียนบทความคอลัมน์ “วิจารณ์ธรรม” ในหนังสือพิมพ์พิมพ์ไทย ฉบับวันที่ 9 มีนาคม 2548 โดยพาดหัวตัวใหญ่ว่า “มติมหาเถรสมาคมปลอม” ความโดยสรุปว่า การประชุมมหาเถรสมาคม ซึ่งมีวาระสำคัญเรื่องการแต่งตั้งคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช การประชุม เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2547 แล้วเสร็จประมาณ 17.00 น. เศษ (มีภาพอดีตผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติกำลังตอบคำถามผู้สื่อข่าว หลังเลิกประชุมเวลาประมาณ 17.00 น.) และหลังจากมีมติต้องนำความขึ้นกราบบังคมทูลถึงที่พระราชวังไกลกังวล หัวหิน (ซึ่งไม่น่าจะแล้วเสร็จทัน วันที่ 20 กรกฎาคม 2547) แต่กลับมีประกาศในราชกิจจานุเบกษา ลงวันที่ 20 กรกฎาคม 2547 ได้ ณ. หนูแก้ว เห็นว่าเป็นการพิมพ์ราชกิจจานุเบกษาไว้อ่อนแล้ว และสรุปทันทีว่า “มติมหาเถรสมาคม ครั้งที่ 20/2547 จึงเป็นสิ่งจอมปลอมที่ผลจะต้องเป็นโมฆะ” นั้น

สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อทราบโดยทั่วกันว่า

1. มีการประชุมมหาเถรสมาคม วันที่ 20 กรกฎาคม 2547 จริง ผู้เข้าประชุมครบองค์ประชุม มีวาระการประชุม และขั้นตอนการประชุมดำเนินไปตามระเบียบว่าด้วยการประชุมของมหาเถรสมาคม มหาเถรสมาคมกำหนดให้มีการประชุมทุก 10 วัน (ในวันที่ 10, 20, 30) ของเดือน ถือใช้มาจนทุกวันนี้

2. การประชุมในวันที่ 20 กรกฎาคม 2547 เริ่มตามเวลาปกติของการประชุมมหาเถรสมาคม คือประมาณ 14.00 น. แล้วเสร็จเวลาประมาณ 16.50 น. การประชุมในวันนั้นมีรองนายกรัฐมนตรี 2 ท่าน (พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ, ดร.วิษณุ เครืองาม) เลขานุการคณะรัฐมนตรี เข้าร่วมประชุมในฐานะผู้ชี้แจงด้วย

3. หลังจากวาระรับรองรายงานการประชุมแล้ว ได้มีการพิจารณาวาระสำคัญ เรื่องการแต่งตั้งคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชเป็นวาระแรก และใช้เวลาไม่นานนัก (เพราะที่ประชุมเห็นพ้องและมีมติเป็นเอกฉันท์)

4. เมื่อวาระสำคัญแล้วเสร็จ ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติในฐานะเลขาธิการมหาเถรสมาคม ได้ขอตัวออกจากที่ประชุมเพื่อดำเนินการตามมติโดยเร็ว ผู้ช่วยเลขาธิการมหาเถรสมาคม (นางจุฬารัตน์ บุญยากร ผู้อำนวยการสำนักเลขาธิการมหาเถรสมาคม) ขึ้นทำหน้าที่เลขานุการที่ประชุม ดำเนินการประชุมวาระอื่นๆ ต่อไป

5. ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ได้ดำเนินการโดยออกหนังสือ 2 ฉบับ ดังนี้

5.1 ที่ พศ 0006/7152 ลงวันที่ 20 กรกฎาคม 2547

กราบเรียนนายกรัฐมนตรึทราบมติมหาเถรสมาคม และขอความเห็นชอบที่จะนำความกราบบังคมทูลทรงทราบ รองนายกรัฐมนตรี พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ ซึ่งอยู่ในที่ประชุมด้วย ได้ปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรึรับทราบมติ และเห็นชอบให้นำความกราบบังคมทูลทรงทราบ

5.2 ที่ พศ 0001/7153 ลงวันที่ 20 กรกฎาคม 2547 แจ้งเลขาธิการคณะรัฐมนตรีให้ทราบบัญชาของนายกรัฐมนตรึ (ตาม 5.1) และเตรียมการนำความขึ้นกราบบังคมทูล

6. เมื่อนายกรัฐมนตรึได้นำความกราบบังคมทูลทรงทราบแล้ว เลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือที่ นร 0507/4614 ลงวันที่ 23 กรกฎาคม 2547 แจ้งให้สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ/มหาเถรสมาคมทราบ จึงครบถ้วนสมบูรณ์ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ (พระราชบัญญัติคณะสงฆ์และพระราชกำหนด แก้ไข เพิ่มเติม พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ด้วย) มติมีผล

7. ขั้นตอนที่กำหนดไว้ดังกล่าวในข้อ 6 นั้น ไม่มีขั้นตอนที่ต้องประกาศในราชกิจจานุเบกษา ดังนั้น วัน เวลา ที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา จึงถูกนำมาพิจารณาจนลงความเห็นว่าเป็นว่า “มติปลอม” ไม่ได้ มหาเถรสมาคมให้มีประกาศในราชกิจจานุเบกษาด้วย เพื่อความเหมาะสม รัฐบาลจึงสนองความประสงค์นั้น และเตรียมการดำเนินการไว้อย่างมีประสิทธิภาพ สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติขอเรียนเป็นข้อสังเกตว่า ในวันที่ 20 กรกฎาคม 2547 นั้น นอกจากนักกฎหมายของสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติแล้ว ยังมี ทั้ง ดร.วิษณุ เครืองาม และ ดร.บวรศักดิ์ อุวรรณโณ ซึ่งถือกันว่าเป็นปรมาจารย์ด้านกฎหมายในปัจจุบันอยู่ในเหตุการณ์ด้วย ความบกพร่องด้านกฎหมายจึงไม่น่าจะเกิดขึ้นได้

8. คนไทยทุกคนคงเห็นตรงกันว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องอ่อนไหวมีความละเอียดอ่อนมาก จึงควรที่ทุกคนจะช่วยกันระมัดระวังเหตุการณึให้ทุกอย่างเป็นไป

ตามพระธรรมวินัย และกฎหมาย ขอให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง หรือเห็นต่างกันในกรณีนี้ (และกรณีอื่นๆ ที่เกี่ยวกับคณะสงฆ์ด้วย) ได้โปรดคำนึงถึงมาตรา 44 ตรี แห่งพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.2505 แก้ไขโดยพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 อยู่เป็นนิจ

จึงแถลงมาเพื่อทราบโดยทั่วกัน สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ

ณ. หนูแก้ว

ผู้กำกับ เขามาแก้ต่างหรือแก้ตัวนั้นละครับ เพราะ ณ.หนูแก้ว ไปลงว่าเป็นมติปลอมใช้ไม่ได้อะไรอย่างนี้ เขาเลยแก้ตัวไปให้ทาง ณ.หนูแก้ว หนังสือพิมพ์เขาเลยเอามาลง

หลวงตา ที่มันทำลายชาติอยู่เวลานี้มีแต่กฎหมายเข้าแทรกกฎหมายนะ ตั้งทำที่ว่ากฎหมายอย่างนั้นอย่างนี้แล้วมันเป็นกฎหมาย ทำลายหัวใจของคนทั้งประเทศอยู่เวลานี้คืออะไร ก็คือกฎหมาย ถ้ากฎหมายจะมีปัญหาอะไร เรื่องธรรมวินัยท่านดีอยู่แล้ว มันไปตั้งกฎหมายกฎหมายขึ้นมาอยู่กับธรรมวินัย เรื่องศาสนาก็เลยยุ่งไปตาม ท่านไม่มีอะไรศาสนา หลักธรรมวินัยพระสงฆ์ท่านปฏิบัติมาด้วยดีอยู่แล้วไม่เห็นมีอะไร อันเรื่องกฎหมายกฎหมายแทรกเข้าไปนี่มันถึงได้มีเรื่องยุ่งอยู่เวลานี้ มาตราอันนั้นมาตรานี้ มาตราพระพุทธเจ้าสอนไว้ยังงี้ ดูตรงนี้นั้นเถียงกันได้หรือคนเรา ที่มันเถียงกันคือมันไม่ได้ดูความจริง มันไปหาเรื่องจอมปลอมมาหลอกกันอยู่อย่างนี้ละ เท่านั้นแหละว่าจะไม่พูดมันก็ได้พูดอยู่อย่างนี้ เอาละพอ จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz